

dog ikke tænke sig nærmere at lovgive om. Men der mangler ganske vist eet, og hvis 11 Mands Raadet kunde udspekulere dette, vilde det, hvis en saadan Lovgivning i det hele taget skal blive til Virkelighed, være overordentlig ønskeligt, nemlig en Anvisning paa, hvorledes man gør disse Forbud virkelig effektive. Thi det, der mangler i Lovforslaget er ganske simpelt Muligheden for at gøre de Bestemmelser, Loven skal indeholde, effektiv. Efter Lovforslaget i Fjor skulde dog Raadet — det hed den Gang Kommission, det er ikke Navnet, der gør det. — benytte sagkyndig Bistand, inden Beslutning blev truffet. Men dette er ikke nødvendigt i Aar. I Aar kan man tilkalde sagkyndige, men behøver det ikke, og det er ejendommeligt nok, at disse sagkyndige ikke skal være Repræsentanter i og for sig for den særlige Sagkundskab, de maatte besidde, men skal være Repræsentanter for Organisationerne. Det er højst mærkværdigt, at man paa dette Punkt har villet stikke Hestefoden frem. Hvorfor binder man her Sagkundskaben og Organisationerne sammen? Mellem Sagkundskab og Organisation er der dog faktisk ikke nogen automatisk Forbindelse, og jeg tror at turde hævde, at den Sagkundskab, som er ubundet af Organisationshensyn, i mange Tilfælde vil være at foretrække. Men for den bliver der altsaa ikke nogen Plads i Forhandlingerne med den højtærede Ministers 11 Mands Raad. Det, den højtærede Minister her foreslaar, er i Virkeligheden en Genoplivelse af den overordentlige Kommission fra 1914—1920. Ministeren har paa forskellige Omraader Gang paa Gang gjort Forsøg paa at puste Liv i denne kære afdøde, og her staar vi overfor et nyt Forøg. Det Flertal, en saadan Kommission vil faa, vil blive et paalideligt Aftryk af den siddende Regerings politiske Opfattelse, og det, vil jeg hævde, er overordentlig lidt betryggende for Erhvervene, som ikke kan nære Tillid til en saadan Forsamlings Objektivitet. Thi der staar faktisk, at det er Hensigten at gøre dette Raad til en i politisk Henseende fuldt ud paalidelig Forsamling.

Men dertil kommer, at Lovforslaget er i høj Grad ensidigt. Det omfatter slet ikke Prisproblemets anden og meget væsentlige Side, nemlig Lønproblemet, og de Midler, hvorved det skal løses. Det vender sig imod Konkurrencebegrænsning, vel at mærke overfor Kapitalen, som Led af Produktion og Omsetning, men ikke overfor Arbejdet. Jeg tager dette Ord i dets almin-

delige Betydning: Arbejde i alle de Former, hvorunder det sætter ind i Produktionen. Der skal altsaa fremdeles være fri Bane for de Midler og for at følge de Veje, hvorved Arbejdet monopoliseres. Eller jeg spørger den højtærede Minister: Omfatter maaske Lovforslagets § 1 ogsaa faglige Sammenslutninger, som virker konkurrencehemmende, som ved Midler af enhver Art søger at hindre den udenforstaaende i at faa Adgang til den vedkommende Del af Arbejdsomraadet? Det vilde være interessant at faa den højtærede Ministers Svar i saa Henseende. Skal det i § 3 foreslaaede Raad ogsaa kunne undersøge Lønnens og Lønftalernes, Arbejdsmonopolets overordentlig fremtrædende Indflydelse paa Produktionsprisen ved at forfølge i alle Produktionens Faser Lønoverenskomsternes og Aftalernes Virkninger paa Produktionsprisen? Overfor Kapitalen, overfor Producenterne, overfor de handlende forbyder Loven ethvert Forsøg paa gennem Sammenslutning eller Aftaler at vinde Fordele af særlig Art, medens den paa selve Arbejdsomraadet lader Banen være fri, saa Boykotning, personlig og økonomisk Forfølgelse fremdeles skal være legale Midler til Fremme af Konkurrencehindringer, til Skabelse af Monopol og derigennem til Hindring af Prisaftaldet. Det er overordentlig betegnende, at Socialdemokratiets Ordfører, det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, ganske forbigik denne Side af Sagen. Det ærede Medlem, der havde boret ned i en Pris her og et Produktionsvilkaar der, savnede ganske Blik for hele denne Side af Prisproblemet; hvis det ærede Medlem har gjort Forsøg paa at skue ud over denne Side af Sagen, har han i hvert Fald benyttet en Kikkert, der blænder Øjet, og som gjorde, at han paa dette Omraade sandsynligvis har fundet alt saare godt ... (*Hans Nielsen*: Jeg vilde først høre, hvad De sagde!). Aa, det ærede Medlem bør ikke undlade at udnytte sit eget Initiativ og bør ikke søge Initiativ til at beskæftige sig med disse Problemer hos andre, mindst hos mig, thi kan end det ærede Medlem have meget at lære, tør jeg dog ikke haabe paa, at jeg i første Omgang faar det ærede Medlem omvendt, selv om jeg erkender, at han trænger dertil. Men hele det System, som i Virkeligheden er Arbejdsløshedens sande Ophav, det har det ærede Medlem øjensynligt ikke haft sin Opmærksomhed henvendt paa. Det tager vi imidlertid ogsaa Sigte paa i det af mit Parti ved mig forelagte Lovforslag. Nu vil man sige, at det betyder, at vi vil Or-